

Marosán Tamás

Elvonítkoztatás

A gyermekek zöme igazán vágyik arra, hogy legyen otthon kedvenc állata, amelyet szeret, dédelget, és érzi, hogy hozzá tartozik. Mégis gyakoribb az a család, melynek egyedüli háziállata a gyerek.

Számos érv szól a háziállatok fontossága mellett. Vegyük példának a kutyát. Amennyiben a háziállat együtt nő fel a kutyánkkal, már nincs is szükségünk gyerekekre. De ha mégis van gyerek, a kutya mindenképpen kedvező befolyást gyakorol csemeténk személyiségfejlődésére. Hiszen nem egy gyermek a beszéddel párhuzamosan ugatni is megtanul. Az sem elhanyagolható, hogy az emberke megismerkedik a kutyaélettel, és amennyiben kertes házban nőnek fel, előbb-utóbb azt is megtanulja, hogy hol van a kutya lényege élés. Amennyiben az ugatónk méreteire nézve sokkal nagyobb, mint gyermekünk, a helyzetet kutyaszorítóval lehet orvosolni. Feltétlenül vigyázni kell arra is, amikor a szukakutya tüzel, mert olyankor véreb. Az életkor nem befolyásolja, mikor legyen a gyermeknek kutyája, de kétségtelen: minél idősebb a kutya, annál könnyebben tud bánni a kisgyerekekkel. A gyerek a szülők példáját követve kedveli avagy elutasítja a kutyát. Az elutasított kutyák általában a szülőkre haragudnak, de ennek ellenére mégis a gyereken rágódnak. Ilyenkor a kutya saját gondolatát is átadja a gyermeknek, késő bánat formájában. A bánatos gyerek mellé fakutyát ültetnek, de rögtön, amint a csemete helyrejön és röhögni kezd, kivágják a kutyafáját! De az eb nem játékszer. Tilos például kártyaasztalnak használni, ugyanis a kártya szerencsejáték, a szerencse pedig forgandó, és a kutya hamar elszédül. Az előbbi példa alól kivételt képeznek a lottóvállalatnál alkalmazott számhúzó kutyák. A hű eb többek között gondoskodásra, felelősségvállalásra, toleranciára és pontos időbeosztásra, valamint empátiára tanítja a gyermeket. Szóval befolyást gyakorol a gyermek érzelmi életére is. Már arra is volt példa, hogy néhány kutya-gyerek barátságából később házasság lett.

Amennyiben kutyát szeretnénk, nem árt néhány jó tanácsot megfogadni.

A hazug ember, nem pedig kutya. Sánta kutyát ne vegyünk, mert azt nehéz utolérni. A sárga kutya pedig irigy.

Mielőtt ebet vásárolnánk, győződjünk meg annak valóságáról. Ellenőrzésként ajánlatos a kutyának vélt jószág egyik találmányra vett csontját eltörni, és amennyiben beforr, akkor ebcson. Az előbbi kísérletről lehet teljes bizonyossággal megállapítani, hogy a kutya nem hamis.

Spílus

A sarki kiskocsmában még jóformán be sem indult az élet, de két mély meggyőződésű alkoholfogyasztó éppen a teremtéssel volt elfoglalva.

– Isten a hetedik napon teremtette a pihenést! – emelte fel mutatóujját Viktor, a majomképű, gyér szakállú törzsvendég, s kedvesen megráncigálta a mellette ülő sportosan öltözött csokornyakkendős úriembert. A csokornyakkendővel díszített úriember valójában Gyogyó volt, a bolond, aki folyton a mulató vendégei körében kívánt munkával kapcsolatos karriert befutni. De többnyire beérte alkalmi mámorral is.

A lokál lassacskán magába fogadta a frissen érkezőket, és szemmel láthatóan szívta magát teli élettel.

Viktort a hatalom szerény képviselőjének ismerték. Azt híresztelte el magáról, hogy őexcellenciája fontos minisztériumi tisztséget tölt be, pontosabban ő az arcszörzetért felelős kormányzati tisztségviselő. Kocsmakörökben pedig ezt senki sem kívánta megcáfolni.

A füstfelhőből kiválva az asztalhoz lépett egy szürke ruhájú, idősödő fiatalasszony, egy zöld színű, piros belsejű papírkosarat tartva maga elé. Az állami lottóvállalat mozgóurnás képviselőjeként sorsjegyeket és jóreménységet kínált eladásra.

– Sorsjegyet tessék! – mondta bátortalanul.

– Kire kell szavazni? – kapta fel majomfejét Viktor.

– A szerencsére! – vágta rá gyorsan a lottóárus hölgy. Viktor nem mozdult. Mereven bámult maga elé, mint aki hosszasan elgondolkozik, és mire válaszra nyitotta volna ajkait, a sorsjegyárus hölgy már felszívódott a cigarettafüstben.

– Miért nem játszottál? – kérdezte lustán Gyogyó, aki büszke volt arra, hogy ő megfontolt fogyatékos, nem pedig futóbolond.

– Hát, ide figyelj, Gyogyókám! Nemrég olvastam, hogy tavaly Magyarországon valaki lemondott a hat és fél milliárd forintos lottónyereményről...

– Ez hihetetlen! – állapította meg a csokornyakkendős sportember. – Hogyan mondhatott le ekkora összegről?

Viktor mély levegőt vett, miközben kényelmesen hátradőlt.

– A nyertes egyszerűen nem jelentkezett a nyereményért, és időközben lejárt a kifizetési határidő.

Gyogyó kifejezéstelenül nézett maga elé, de hirtelen felderült az arca:

– Biztosan meghalt az illető, s azért nem jelentkezett a pénzért! – mondta fennhangon, miközben mélyen meg volt győződve arról, hogy mondott valamit.

– Nem halt meg. Él... – fűzte hozzá egykedvűen Viktor.

– Hát csakis egy örült tenne ilyet, hogy ilyen helyzetben nem hal meg, és közben él!

– Ez így van. A probléma csupán az, hogy én vagyok az az örült – ismerte be rezignáltan a majomképű.

– Ugye tréfálsz? Hisz az imént mondtad, hogy ezt olvastad valahol – hebegte Gyogyó.

Viktor mélyet szívott a cigarettájából, és széttárta a karjait:

– Amint látod, az életem egy nyitott könyv!

– Akkor a te helyed nem a bolondok házában, hanem a könyvtárban van! – állapította meg az elmebajnok.

– Képzeld, Gyogyó! Németországban is történt egy hasonló eset. Egy férfi, aki valamivel több mint egymillió eurónyi összeget nyert, szintén visszautasította a nyereményt, azzal indokolva tettét, hogy mindene megvan, és egyáltalán nincs szüksége a megnyert összegre.

A félnótás hirtelen kerekre nyitotta, majd lassan elhúzta remegő száját:

– Csak nem te vagy az a németországi is? – kapta fel arctalan fejét Gyogyó.

– De igen. Eltaláltad!

– De hát miért tetted ezt? Te, te, te dicsekvő! Te lottó-futó!

– Mert nem akartam az életemen semmit sem változtatni. Különbösen is, megfogadtam, hogy ha nyerek a lottón, akkor levágom a szakállamat. És erre fel mi történt? Két különböző országban is kihúzták a számaimat! Megtagadtam a nyeremények felvételét, hogy szakállamitkár maradhassak.

Gyogyó nem bírta ésszel felfogni a történeteket. Mégis inkább a meg nem történetekkel volt lefoglalva.

– Te játszottál, és nem vesztedél. Te nyertél, de nem éltél a nyereménnyel. Te nem vagy vesztes, de nyertes sem! Te egy nyesztes vagy!

– Úgy van, ahogy mondd! – ismerte el a majomképű.

A csokornyakkendős ünnepélyesen vont le a maga tanulságát:

– Idáig sem lottóztam, de hogy ez után sem fogok játszani, az már egészen biztos!

– Ugyan már, te miért ne játszanál? – ráncolta össze homlokát Viktor.

Gyogyó magát felülmúló határozottsággal bökte maga elé:

– Azért nem lottózom, mert képtelen lennék a nyereségről lemondani! De elsősorban azért nem játszom, mert én nincs mit veszítsek! De visszatérve rád, egyáltalán nem értem, hogy miért lottóztál két országban is, ha nem akartál nyerni?

Viktor szerényen közölte:

– Nagyvonalúságból.